

КРАТКИ РАЗГОВОРИ С ОГОВНИМ МУШКАРЦИМА

К. Р. #40 06-97

БЕНТОН РИЦ, ОХАЈО

„Рука. Не би ти пало на памет да је она такво помагало, је ли? Али јесте рука. Хоћеш да видиш? Неће ти бити гадно? Е па ево је. Ево руке. Зато ме зову Џони Једно-руки. Ја сам то измислио, нико није био, оно као, тврда срца – ја. Видим да покушаваш да будеш пристојан и да је не гледаш. Само напред, погледај је. Не смета ми. Ја је у глави и не зовем рука, ја је зовем Помагало. Како би је описао? Да чујем. Мислиш да ће ме то повредити? Хоћеш да чујеш како је ја описујем? Изгледа као нека рука која се предомислила још на почетку док је била у мамином стомаку с остатком мог тела. Више је као мало малецно ситно пераје, мала је и изгледа као да је влажна и тамнија од остатка мог тела. Изгледа мокро чак и кад је сува. Нимало ју је није лепо видети. Обично је држим у рукаву док не буде време да је извучем и искористим као помагало. Видиш да је раме нормално, као и друго раме. Само рука није. Иде ми само до брадавице на сиси, видиш? Мало говно. Није лепа. Креће се фино, могу фино да је померам. Ако изблиза погледаш овде на крају, ту су ови мали како ли се већ зову, види се да су почели да расту као прсти, али се нису формирали. Кад сам био у њеном стомаку. Друга рука – видиш? Нормална рука, мало мишићавија зато што је користим све време. Нормална је и дуга и обичне боје, то је рука коју увек показујем, већину времена други рукав држим затворен тако да изгледа као да унутра и нема ништа налик руци. Али је јака. Та рука. Није лепа за очи, али је јака, понекад пробам да наговорим кога да обара ту руку да би видео колико је јака. Јако, мало, перајасто говно. Ако мисле да могу да издрже да је додирују. Увек кажем ако мисле да не могу да издрже да је додирују, па шта, у реду је, не смета ми. Хоћеш да је додирнеш?“

П.

„У реду је. У реду.“

П.

То што је је – па прво увек су неке девојке ту. Капираш ме? У ливници, у Лејнсу. Тамо има кафана одмах поред аутобуске станице. Џекпот – мој најбољи пријатељ – Џекпот и Кени Кирк – Кени Кирк је његов рођак, Џекпотов, обојица су изнад мене у ливници зато што сам ја завршио школу и дуго нисам ушао у синдикат – они баш добро и нормално изгледају и Знају Са Женама ако ме разумеш, и увек су ту неке девојке. Као у екипи, на гомили или у екипи, сви висимо скупа, пијемо пиво. Џекпот и Кени увек се

забављају с неком од њих, а те онда имају другарице. Значи. Значи, цела екипа нас је ту. Пратиш каква ја варијанта? И онда ја почнем да висим с овом или оном, и после неког времена прва фаза је кад почнем да им причам откуд ми име Џони Једноруки и о руци. То је једна фаза целе приче. Како да добијеш пичке помоћу Помагала. Опишем руку док је још у рукаву и гледам да звучи као нешто најружније што си икад видео. Видиш им на лицу да су као: О Јадан Мали Дечко Немој Бити Тако Оштар Према Себи Не Треба Да Се Стидиш Руке. Тако даље. Како сам баш добар дечко и како им срце пуца кад ме виде како причам о делу властитог тела на тај начин нарочито кад ништа нисам крив што сам се родио с том руком. А у том тренутку кад почну с том фазом следећа фаза је да их питам хоће ли да је виде. Кажем им како ме је срамота руке, али да им некако верујем и да ми делује као да су баш fine и ако хоће откопчаћу рукав и извући руку и дати им да је погледају ако мисле да могу да поднесу. И даље им причам о руци све док скоро више не могу да поднесу да чују и реч о њој. Понекад нека Џекпотова бивша почне да отпада са мном доле у *Фрејм елевену* код Лејнса и прича како ја знам да саслушам и како сам осећајан, а не као Џекпот или Кени и не може да верује да ми је рука толико лоша колико ја причам и слично. Или смо код ње кући у малој кухињи или негде слично и ја кренем Овде Је Баш Вруће Скинуо Бих Кошуљу Али Нећу Зато Што Се Стидим Руке. Тако нешто. Фазе су, оно, бројне. Никад је наглас не називам Помагалом веруј. Слободно је додирни кад год ти падне на памет. Једна од фаза за које знам након нешто времена јесте да стварно почињем да јој звучим језиво, видим, јер стално причам о руци и како је мокра и личи на пераје али како је јака али како бих одмах умро кад би је тако добра и лепа и савршена девојка каква ја мислим да је она видела и згадила се, и видим да их цела прича полако обузима и почињу потајно да мисле како сам паћеник, али не могу да ме откаче јер најзад све време ми говоре та фина срања о томе како сам ја осећајан дечко и како не треба да ме је срамота и да нема шансе да је рука тако гадна. У тој фази као да су сатеране у ћошак и ако кажу да неће да буду више са мном е онда знају да ја могу да кажем То Је Због Руке.“

П.

„Обично две недеље, тако нешто. Следећа је критична фаза кад им покажем руку. Чекам док негде не останемо насамо она и ја и извучем говно напоље. Направим да изгледа као да су ме наговориле на то и сад им верујем и оне су особе пред којима најзад имам осећај да могу да је извучем из рукава и покажем. И покажем јој баш као што сам сад теби. Има још неких ствари које могу да урадим с њом да изгледа још гадније, да изгледа – видиш ово? Видиш ово овде? Зато што и нема лакатне кости, то је само...“

П.

„Или неке креме или неки гел типа вазелин да изгледа још влажније и сјајније. Рука не изгледа нимало лепо кад је извучем напоље ја да ти кажем. Скоро да им се повраћа, од изгледа како ја капирам. А неке и излете напоље, неке шмугну напоље. Али већина? Већина прогута гадну кнедлу једном или двапут и као: О Па Па Па Уопште Није Тако Гадна али гледају на све стране и покушавају да ми не виде лице које ја наместим да изгледам постиђено и преплашено и поверљиво у том тренутку, а знам

и да направим неку фацу кад ми горња усна малко дрхтури? А? А хм? И сваки пут пре или касније за, оно, пет минута почну да плачу. Предалеко су отишле, знаш. Оно, сатеране су у ћошак пошто су говориле како је немогуће да је тако гадна и да не треба да се стидим а онда је виде а ја се потрудим да је ружна ружна ружна ружна и шта сад да раде? Фолирају? Јеботе већина девојака овде мисле да је Елвис и даље негде жив. Нису то не знам какве паметнице. Сваки пут се сломе. Још им је горе ако их пита Бого Мој Шта Је Било, што плачу, Због Руке, а оне морају да кажу Није Због Руке, морају, морају да пробају да се праве да није због руке већ им је толико жао што се ја стидим нечега што није уопште тако страшно морају да кажу. Често зароне лице у шаке и плачу. Врхунац је онда кад јој онда приђем и седнем и онда ја почнем да тешим њу. Фактор до којег сам дошао на тежи начин јесте да их загрлим здравом руком кад им приђем да их утешим. Више их не излажем помагалу. Помагало безбедно поново умотам у рукав и склоним с вида. Оне су скршене и плачу и ја сам тај који их грли здравом руком и говорим У Реду Је Немој Да Плачеш Немој Да Си Тужна Много Много Много Ми Значи Што Сам Имао Поверења У Тебе Да Ти Се Рука Неће Згадити Видиш Да Се Више Не Стидим Руке Хвала Ти Хвала Ти и тако даље док ми оне зарањају лице у врат и плачу ли плачу. Понекад и мене расплачу. Пратиш шта причам?"

П...

„Пичке кô салате, човече. Не серем. Питај Џекпота и Кенија ако хоћеш. Кени Кирк јој је дао име Помагало. Слободно.“

К. Р. #42 06-97

ПИОРИЈА ХАЛТС, ИЛИНОИС

„Пригушени бућкави звуци. Слабашни гасовити звуци. Ситна невољна хроптања. Специфични уздах старијег човека за писоаром, како се поставља тамо, намешта стопала и циља и онда испушта ванвремени уздах којег знаш да није свестан.

„То је било његово окружење. Шест дана у недељи је стајао тамо. Суботом дупла смена. Игличаста и клинаста особеност урина док улази у воду. Невидљиво шушке-тање новина у голом крилу. Мириси.“

П.

„Један од најбољих старинских хотела у држави. Најуређенији лоби, појединачно најбољи мушки тоалет између две обале, сигурно. Мермер из Италије. Врата од суве трешњевине. Од 1969. је стајао тамо. Рококо галантерија и керамика с декоративним первазом. Раскош и одјеци. Велика раскошна просторија која одјекује намењена пословним мушкарцима, имућним мушкарцима, мушкарцима који имају где да оду и кога да виде. Мириси. Не питајте за мирисе. Различитост мириса неких мушкараца, истоветност мириса свих мушкараца. Сви звуци појачани плочицама и фирентинским каменом. Јауци због бола у простати. Шиштање умиваоника. Силовито хркање дубоко похрањене флегме, праскаво и порцеланско шљап. Звук добрих ципела на доломитском поду. Ингвинална тутњава. Паклене силовите експлозије гасова и звук оне ствари кад упада у воду. Полуатомизирана од притисака што је морала да поднесе. Чврсто, течно, гасовито. Сви мириси. Мирис као окружење. Цео дан. Девет

сати дневно. Стајао је тамо у белој боји сладоледа. Сви звуци појачани, одзвањали су помало. Мушкарци су улазили, мушкарци су излазили. Осам кабина, шест писоара, шеснаест умиваоника. Израчунајте. Шта су мислили?”

П...

„У томе он управо стоји. У звучном центру. Где су се некад гланцале ципеле. У пажљиво направљеном простору између краја умиваоника и почетка кабина. Простору осмишљеном за њега. Вртлог. Одмах изван оквира дугог огледала, поред умиваоника – једног дужног корита од фирентинског мермера, шеснаест умиваоника с декоративним первазом, листићи златне фолије око галантерије, огледало од плавог данског порцелана. Пред којим мушкарци од иметка извлаче крмељ из углова очију и истискају поре, дувају нос у умиваонике и одлазе, а да их не исперу. Он је цео дан стајао са својим пешкирима и паковањима козметике за личну употребу. Дашак балзама у шуму три вентилациона отвора. Вентилациона жалопојка се не чује сем ако просторија није празна. Он стоји тамо и кад је празна. То је његово занимање, то је његова каријера. Сав одевен у бело као масер. Чисто бела ‘Хејнсова’ мајица и беле панталоне и тениске патике које је морао да баца ако би само и тачкица. Он узима њихове актовке и мантиле, чува их, памти без питања који је чији. Говори што мање може у том силно акустичном простору. Појављује се мушкарцима уз бок да им дода пешкир. Безизражajност као понизност. То је каријера мог оца.”

П...

„Квалитетна врата кабина завршавају тридесетак центиметара од пода – откуд то? Откуд та традиција? Да ли она потиче од преградака за животиње? Имају ли везе кабине са *шталским џрејрацима*? Фине кабине које пружају визуелну приватност и ништа више. Ако ништа, оне унутра појачавају звукове, непрестани мегафон. Све чујеш. Мириси од балзама су још гори јер им он даје слаткоћу. Врхови елегантних ципела дефиловали су дуж низа отвора у дну врата. Кабине пуне после ручка. Дуга правоугаона кутија ципела. Неки лупкају. Неки певуше, причају наглас сами са собом, заборавају да нису сами. Флатуленција и тусис и меснато шљап. Дефекација, егестија, екстракција, дејекција, пургација. Препознатљива тутњава држача тоалет папира. Понеки шкљоцај ноктарица или маказица за подшишавање. Ефлуксија. Екскреција, миктуриција, трансудација, емисија, фекуленција, катарза – колико само синонима: зашто? Шта покушавамо себи да кажемо на толико начина?”

П...

„Олфакторни судар колоњских вода, дезодоранса, уља за косу, воска за бркове различитих мушкараца. Јаки мирис непознатости и неокупаности. Неке ципеле у кабинама додиривале су своје парњаке неодлучно, обазриво, као да их њушкају. Влажњикаво врскање гузова док се мешкоље на пресвученим даскама. Сићушно пулсирање воде у свим шољама. Ситни багов што преживи повлачење воде. Непрекидни жубор и цурење писоара. Смарад индола из распаднуте хране, мерокрини задах сакоа, уремичан дашак што прати свако повлачење воде. Мушкарци који повлаче воду ногом. Мушкарци који додирују галантерију само преко марамнице. Мушкарци за којима се вуче папир из кабине, њихов лични реп комете, папир заглављен у анусу. Анус. Реч *анус*. Ануси добростојећих висе изнад воде у шољи, напињу се, скупљају,

надимају. Глатка лица чврсто стиснута од напора. Старији мушкарци којима су потребне разне врсте непријатне помоћи – спусти и намести потколенице једном, обриши другог. Нем, нечујан, безизражајан. Очисти рамена једном, отреси га другом, уклони стидне длочице из фалте на панталонама трећем. За сићу. Знак све говори. Мушкарци који дају бакшиш, мушкарци који не дају бакшиш. Понизност не може бити сувише потпуна или они забораве да је он ту кад дође време за бакшиш. Квака у његовом понашању је да делује потпуно провизорно, да постоји само ако је то неопходно. Помоћ без наметања. Услуга без слуге. Нико не жели да зна да неко други осети његов мирис. Милионери који не дају бакшиш. Углађени мушкарци који испрскају шољу и дају пет центи бакшиша. Наследници који краду пешкире. Тајкуни који чачкају нос палцем. Филантропи који бацају опушке на под. Својим трудом успели мушкарци који пљују у умиваоник. Лудо богати мушкарци који не повлаче воду и без размишљања остављају неком другом да је повуче јер то је дословно оно на шта су навикли – стара максима: *Да ли би и код куће ѿо урадио.*

„Сам је избељивао радну одећу, пеглао је. Ниједном речју се није пожалио. Безизражајан. Човек који стоји на једном месту цео дан. Понекад су се и сами ђонови ципела видели, у кабинама, код мушкараца који су повраћали. Реч *ѿовраћаѿи*. Та пука реч. Мушкарци којима је мука у акустичној просторији. Сав тај смртнички звук у ком је стајао сваки дан. Замислите. Ситне псовке мушкараца са затвором, мушкараца с колитисом, илеусом, осетљивим цревима, лијентеријом, диспепсијом, чиревима, различитим проливом. Мушкарци с колостомијом што му додају кесу да је баци. Шталмајстер људског. Слуша а не слуша. Види само потребу. Благо климање главом које је у мушком тоалету одједном и потврда и одгода. Језиво метастазирани мириси европских доручака и пословних вечера. Дупла смена кад је могао. Храна на столу, кров, децу ваља образовати. Лукови стопала би му отекали од стајања. Босе ноге су му биле бламанж пудинг. Трипут дневно се туширао и трљао док не убриди, али га је посао и даље пратио. Никад ни речи.

„Врата све говоре. *Мушки*. Нисам га видео од 1978. И знам да је и даље тамо, сав у белом, стоји. Склања поглед да им сачува достојанство. Али шта је с његовим? И његових пет чула? Како се зову она три мајмуна? Његов задатак је да стоји тамо као да није ту. Не заправо. Има нека квака у томе. Неко специјално ништа у које гледаш.“

П.

„Нисам то сазнао у мушком тоалету, могу вам рећи.“

П...

„Замислите да не постојите док не затребате неком човеку. Ту си, а опет ниси ту. Својевољна прозирност. Провизорно ту, условно ту. Стара максима: *Живи да служи*. Његова каријера. Хранитељ породице. Свако јутро на ногама у шест, свима пољубац за поздрав, парче препеченог хлеба за аутобус. Могао је заиста да једе на паузи. Носач би отишао да донесе брзу храну. Притисак услед притиска. Дубока подригивања од ручака о трошку фирме. Остаци лоја и гноја и искијаног детритуса на огледалу. Двадесет шест не седам година на истом месту. Строги наклон уз који би примио бакшиш. Нечујно хвала сталним муштеријама. Понекад име. Сва та чврста материја што испада из свих тих великих меканих топлих дебелих влажних белих ануса, што

се грче. Замисли. Да будеш сведок толиких пролазака. Да видиш људе од супстанце у најелементарнијем издању. Његова каријера. Човек од каријере.“

П.

„Зато што је доносио посао кући. То лице из мушког тоалета. Није могао да га скине. Лобања му се прилагодила тако да јој пристаје. Тај израз или пре одсуство израза. Пратилац и ништа више. На готовс, али одсутан. Његово лице. Више него резервисано. Као да се заувек конзервирао за неку голготу што следи.“

П...

„Ја не носим ништа бело. Ниједну белу ствар, толико могу да кажем. Празним се у тишини или се не празним. Дајем бакшиш. Никад не заборављам да је неко ту.“

„Да, и да ли се дивим постојаности тих најпонижнијих радних људи? Стоицизму? Чврстину Старог света? Стајању тамо све те године, без дана боловања, служењу? Или да ли га мрзим, питате се, гнушам ли се, презирем било кога ко стоји безизражајно у тој мијазми и продаје убрус за сићу?“

П.

„...“

П.

„Шта сте рекли, која су два избора?“

К. Р. #2 10-94

КАПИТОЛА, КАЛИФОРНИЈА

„Лутко, морамо да поразговарамо. Морамо већ неко време. Мислим, ја морам, желим. Можеш ли да седнеш?“

П.

„Па, радије бих скоро било шта, али стало ми је до тебе, и радије бих било шта него да ти будеш повређена. То ме много брине, веруј ми.“

П.

„Зато што ми је стало. Зато што те волим. Довољно да бих био стварно искрен.“

П.

„Да понекад бринем да ћеш бити повређена. И да ти то не заслужујеш. Мислим, да будеш повређена.“

П, П.

„Јер искрено да ти кажем, моја прошлост није сјајна. Изгледа да се скоро свака моја интимна веза са женама завршила тако што су оне остале повређене, некако. Искрено, понекад бринем да сам ја можда од оних типова који користе људе, жене. Брине ме то понек... не, мајку му, бићу искрен с тобом јер ми је до тебе стало и ти то заслужујеш. Лутко, моје прошле везе указују на типа с којим нема среће. И недавно се све више бојим да ћеш бити повређена, да ћу те ја можда повредити исто онако како сам изгледа повредио друге које...“

П.

„Да имам историју, образац такорећи, примера ради, да наступим брзо и жестоко на почетку везе и да наставим веома жестоко и веома јако и да се јако умиљавам и

да будем заљубљен до ушију од самог почетка, да говорим Волим Те веома веома рано у вези, да почињем да причам у футуру од самог старта, да ми никад ништа није превише да кажем или учиним да бих показао колико ми је стало, што све наравно изгледа има за последицу, природно, да их заиста натерам да верују да сам стварно заљубљен – што и јесам – што се онда изгледа, мислим, осете довољно вољеним и такорећи довољно безбедним да себи дозволе да и саме говоре Волим Те и да увиде да су и оне заљубљене у мене. И није да – дозволи ми да ово нагласим зато што је права божја истина – није да ја то не мислим кад кажем.“

П.

„Па није да број оних којима сам то рекао није разумљиво питање или проблем, али ако је то у реду то једноставно није оно о чему ја покушавам да разговарам с тобом, дакле ако је то у реду хтео бих да избегнем ствари попут бројева или имена и да покушам да будем потпуно искрен с тобом у вези с мојим проблемима, зато што ми је стало. Много ми је стало до тебе, лутко. Веома много. Знам да звучи несигурно, али веома ми је важно да верујеш у ово и да то имаш на уму током целог разговора, да то што говорим или чега се бојим да бих могао да урадим и свакако те опет повредим ни на који начин не умањује чињеницу или не значи да ми није стало или да то нисам мислио апсолутно сваки пут кад сам ти рекао да те волим. Сваки пут. Надам се да то верујеш. Заслужујеш то. А и истина је.“

П...

„Али о чему се ради ради се о томе да изгледа као да неко време све што кажем и урадим има за последицу да оне почну да размишљају како је веза веома – веома озбиљна и да би се скоро могло рећи како их ја некако *уљуљкавам* у размишљања о будућности.“

П.

„Јер онда тај такорећи образац као да подразумева да чим те једном *имам*, да тако кажем, и ти си у вези једнако колико и ја, онда као да сам готово урођено неспособан некако да изгурам до краја и испратим и остварим... Немам праву реч...“

П.

„Да, у реду, то је та реч, иако ти морам рећи да ме од тога како је изговараш већ хвата страх да се већ осећаш повређено и да не схваташ шта хоћу да кажем у духу у којем покушавам да разговарам с тобом о овоме, односно да ми је искрено довољно стало до тебе да бих поделио неке искрене проблеме који ме муче чак и у вези с могућношћу да ћеш ти бити повређена, што је веруј ми апсолутно последња ствар коју желим.“

П.

„То да ми, проучивши прошлост у покушају да нађем неки смисао у њој, све изгледа као да нешто у мени уђе у пету брзину на жестоком почетку везе и доведе ме до тачке да јесте посвећеност, а онда али онда не може да изгура до краја и заправо нађе посвећеност да бих остао у заиста искреном, будућности окренутом, посвећеном односу с њима. Што би господин Читвин рекао, ја једноставно не знам како да *затворим*. Да ли ти ишта од овог има смисла? Имам осећај да се не изражавам баш добро. Прави бол изгледа наступа зато што ова неспособност изгледа наступа тек

након што свашта урадим и кажем и понашам се на свакакве начине који на неком нивоу сигурно бих морао да знам наводе њих да мисле да желим истински посвећен однос окренут будућности једнако колико и оне. Дакле, да будем искрен, таква је моја прошлост кад је та ствар у питању, и колико могу да видим изгледа да она указује на типа с којим женама нема среће, што ме забрињава. Много. То што ја изгледа можда изгледам као потпуно идеалан тип за једну жену до одређеног тренутка у вези кад оне отклоне сав отпор и све одбрамбене механизме и посвећено су заљубљене, што наравно изгледа да сам ја и желео од самог почетка и на чему сам вредно радио и због чега сам им се жестоко умиљавао да бих их натерао да то раде и што сам као што сувише добро знам радио и с тобом, да постану озбиљне и размишљају о будућности и речи *исосвећеност* и онда – лутко, веруј ми да је ово тешко објаснити јер ја ни изблиза не разумем сасвим ни сам – али онда управо у том тренутку, историјски гледано, колико могу да схватим као да нешто у мени каже да повучем ручну и из оне пете брзине пређе у рикверц.“

П.

„Све што стварно могу да схватим јесте да ме изгледа донекле ухвати фрка и имам осећај да морам да повучем ручну и побегнем, само што обично нисам сасвим сигуран, не могу да кажем да ли стварно желим да одем или ме је једноставно некако ухватила фрка, и иако ми је фрка и желим да одем и даље не желим да их изгубим, тако изгледа, па гледам да пошаљем много збуњујућих сигнала и кажем и урадим много ствари које их изгледа збуњују и малтретирају и наносе им бол, због чега се веруј ми увек на крају ужасно осећам, чак и док то чиним. Што је да ти кажем прави разлог због којег ме је ухватила фрка у вези с нас двоје, јер малтретирање и бол су апсолутно последње ствари у...“

П. П.

„Божја истина је да не знам. Стварно не знам. Нисам успео да схватим. Мислим да сад само покушавам док седимо и причамо о томе да стварно бринем за тебе и будем искрен о себи и мојим прошлим везама и да то урадим усред нечега уместо на крају. Пошто историјски гледано из моје прошлости изгледа да сам ја само на крају неке везе изгледа вољан да се отворим у погледу неких својих страхова о себи и моје историје наносења бола женама које ме воле. Што, наравно, наноси њима бол, та изненадна искреност, а мени служи да изађем из везе, због чега ја после бринем да је то можда био мој подсвесни план све време у смислу покретања тог питања и коначно искреног разговора с њима, можда. Нисам сигуран.“

П...

„Дакле значи истина је да нисам сигуран у вези с било чим од тога. Само покушавам да искрено сагледам своју прошлост и искрено видим какав је то изгледа образац и која је вероватноћа да ћу тај образац наставити и с тобом, што би веруј ми најрадије од свега избегао. Молим те веруј да последња ствар на свету коју желим јесте да ти нанесем бол, лутко. То извлачење и неспособност да изгурам до краја и како би господин Читвин рекао *завршим причу* – то је оно у чему покушавам да будем искрен с тобом.“

П...

„И што брже и снажније их спопаднем на почетку, умиљавам се и вијам их и осећам се потпуно заљубљено, интензитет те силе изгледа да је директно пропорционалан интензитету и брзини с којима ја изгледа нађем начина да се повучем, одем. Историјат показује да се та врста наглог кочења дешава управо кад имам осећај да их *имам*. Шта год значило то *имам* – искрено нисам сигуран. Изгледа да значи чим засигурно знам и осећам да су оне сад једнако у вези и футуру колико и ја. Донедавно. Сам био. Толико брзо се све одиграва. Ужасно је кад се деси. Понекад чак и не знам шта се догодило све док није готово и осврнем се и покушам да схватим како је она тако повређена, да није била луда или је неприродно склона везивању и поуздавању или сам ја једноставно лош кад је реч о везама. Дешава се невероватно брзо. Осећај је као да је и брзо и споро, као саобраћајна несрећа, где ти готово више као да гледаш како се она дешава него што учествујеш у њој. Има ли ишта од овог смисла?“

П.

„Изгледа да морам да наставим да признајем да се стварно плашим да нећеш разумети. Да нећу објаснити довољно добро или да ћеш некако не својом грешком погрешно протумачити шта говорим и све преокренути и бити повређена. Осећам невероватан страх, морам ти рећи.“

П.

„У реду. То је лош део приче. Десетак пута. Бар. Четрдесет, четрдесет пет пута, можда. Да будем искрен, вероватно више. Много више, бојим се. Мислим да више нисам ни сигуран.“

П...

„Површински гледано, што се тиче појединости, многе су изгледале сасвим различито, те везе и шта се на крају десило. Лутко, али ја сам некако почео да увиђам да су испод те површине све оне биле претежно исте. Исти основни образац. На неки начин, лутко, чињеница да то увиђам даје ми извесну наду, јер можда то значи да постајем способнији да разумем себе и будем искрен према себи. Изгледа да развијам неку већу неку врсту свести на том пољу. Што је за део мене стравично, да будем искрен. Тај почетак тако жесток, скоро у петој брзини, и осећај као да све зависи од тога да их натерам да спусте гард и предају се и заволе ме једнако и потпуно као што ја волим њих, потом иде то кад ме ухвати фрка и повучем ручну. Признајем да постоји неки страх од помисли да имам савест на том пољу, као да изгледа као да ће ми она одузети сав маневарски простор, некако. Што је бизарно, знам, јер на почетку тог обрасца ја не *желим* маневарски простор, *последње* што желим јесте маневарски простор, ја само *желим* да се предам и да натерам њих да се предају са мном и верују у мене и да будемо заједно у томе заувек. Кунем се, ја сам изгледа стварно скоро сваки пут веровао да то желим. Због чега ми се баш не чини као да сам зао или нешто слично, или као да сам их заправо лагао или нешто слично – иако на крају, кад изгледа да сам прикочио и изненада се сасвим повукао из везе, оне све имају осећај да сам их лагао, као да ако сам мислио то што сам рекао нема шансе да бих прикочио тако као што сад чиним. Што још увек, да будем искрен, баш не мислим да сам икад урадио:

лагао. Сем ако само не рационализујем. Сем ако нисам некакав психопата који може да рационализује било шта и не може чак ни да види најочигледнија зла која чини, или којем није уопште стало али жели да обмане сам себе и поверује да му је стало да би могао да посматра себе као суштински пристојног типа. Цела та ствар је невероватно конфузна, и то је разлог зашто сам тако неодлучан да је теби поменем, из страха да нећу бити јасан и да ћеш погрешно разумети и бити повређена, али одлучио сам да ако ми је стало до тебе морам наћи храбрости да се заиста понашам као да ми је стало до тебе, да ми то што ми је стало до тебе буде важније од властитих ситних брига и слуђености.“

П.

„Лутко, слободно. Молим бога да ниси саркастична. Тако сам сад полупан и уплашен да вероватно не бих могао ни да приметим“

П.

Знам да је раније требало да ти кажем нешто од овога о себи, и за образац. Пре него што си се преселила чак овамо, што је мени веруј значило тако – стварно сам стекао осећај да ти је стварно стало до овога, до нас, да будеш са мном, и желим да будем једнако брижан и искрен према теби као што си ти према мени. Нарочито зато што знам да сам се ја жестоко залагао да се преселиш овамо. Школа, твој стан, морала си да даш некоме мачку – само немој да погрешно разумеш – то што си све то урадила да би била са мном ми много значи, и то је велико део разлога због којег стварно имам осећај као да те волим и да ми је веома стало до тебе, превише да не бих имао ужасан осећај да ћу те на било који начин малтретирати или повредити негде на крају приче, што веруј ми с обзиром на моју прошлост у оваквим стварима јесте могућност коју бих морао бити потпуни психопата да не узмем у обзир. То сам желео да буде довољно јасно да би ти разумела. Има ли имало смисла у томе?

П.

„Није то тако једноставно. Бар не онако како ја то видим. И веруј ми ја то не видим као да сам ја потпуно пристојан тип који никад ништа ради погрешно. Бољи тип би ти вероватно већ рекао за тај образац и упозорио те чак пре него што први пут спавате, да будем искрен. Јер ја знам да сам осећао грижу савести након што смо ми. Спавали први пут. Ма колико невероватно чаробно и заносно и *исцјравно* то било, ти била. Вероватно сам осећао грижу савести јер сам ја био тај који је наваљивао да тако брзо спавамо и иако си ти била потпуно искрена и рекла да ти не прија да тако брзо спавамо скупа и ја сам те већ тад поштовао и било ми је стало до тебе и желео сам да имам поштовања према твојим осећањима, али опет си ме невероватно привлачила, у једном од оних готово неодољивих налета привлачности, и осећао сам да ме је то обузело толико да чак и ако нужно нисам то мислио знам да сам се пребрзо препустио и вероватно извршио притисак на тебе и пожурио и тебе да се препустиш и да спавамо скупа, иако сад мислим да сам на неком нивоу вероватно знао колику ћу грижу савести и непријатност осећати након свега.“

П.

„Не објашњавам довољно добро. Не допирем до тебе. У реду, сад ми је баш фрка да ћеш почети да се осећаш повређено. Молим те веруј ми. Једини разлог због ког хоћу да нас двоје разговарамо о мојој прошлости и једино чега се бојим да би се могло догодити јесте то да не *желим* да се то догоди, разумеш? То да не *желим* изненада да повучем ручну и почнем да покушавам да се извучем пошто си се ти већ толико тога одрекла и преселила овамо и сад кад сам се ја – сад кад смо се ми толико упетљали. Молим бога да схватиш да је то што ти причам шта се увек дешава једна врста доказа да ја не *желим* да се то догоди с тобом. Да ја не *желим* да будем надрндан или да све критикујем или да се извучим и не будем ту данима или да ти будем очито неверан тако да буде извесно да ћеш ти сазнати или на било који од говнарских кукавичких начина које сам раније користио да бих се извукао из нечега на шта сам управо био потрошио месеце силног рада и труда у покушају да приволим ту другу особу да ми се препусти. Да ли ово има икаквог смисла? Верујеш ли ми да искрено покушавам да имам *поштовања* према теби тако што те упозоравам на себе, на неки начин? Да покушавам да будем искрен а не неискрен? Да сам одлучио да најбољи начин да пресечем тај образац по ком ти будеш повређена и осећаш се напуштено, а ја се осећам као говно јесте да једном будем искрен? Чак и ако је требало да то раније урадим? Чак и кад признајем да је можда могуће да би ти могла чак протумачити то што *сад* говорим као неискреност, као покушај да ти некако сложим фрку довољно велику да кажеш да ћеш се иселити и да ја могу да се извучем из овога? Што не *мислим* да чиним, али да будем сасвим искрен не могу да будем сто посто сигуран? Да ризикујем то с тобом? Да ли разумеш? Да дајем све од себе да те волим? Да умирем од страха да не могу да волим? Да се бојим да сам можда урођено неспособан да чиним ишта друго до да вијам и заводим и онда побегнем, препустим се и онда се извучем, да никад не будем искрен ни према коме? Да никад нећу бити неко ко може да затвори целу ствар? Да сам можда психопата? Можеш ли да замислиш колико је потребно да ти ово кажем? Да умирем од страха да ћу након што ти ово кажем осећати једнако велику грижу савести и срамоту да нећу моћи ни да те погледам или да поднесем да будем у твојој близини, свестан да ти знаш све ово о мени и да ћу сад стално бити у страху и питати се шта ти мислиш? Да је чак могуће да то што искрено покушавам да пресечем тај образац слања збуњујућих сигнала и извлачења из везе јесте само други начин да се извучем? Или да натерам *шече* да се извучеш, сад кад те имам, а можда сам у дубини душе само толико кукавно говно да чак и не *желим* да се обавезујем да се извучем, већ да хоћу некако тебе да присилим да то учиниш?“

П. П.

„То су ваљана, сасвим разумљива питања, лутко, и кунем ти се даћу све могуће од себе да одговорим на њих што је искреније могуће.“

П...

„Има само још нешто што имам осећај да морам прво да ти кажем, ипак. Да једном истерамо ствари на чистац, и да све буде отворено. Страшно ми је да ти ово кажем, али хоћу. Онда ће бити ред на тебе. Али слушај: ово није добро. Бојим се да би те могло повредити. Неће нимало добро звучати, бојим се. Учини ми услугу и припреми се и

обећај да ћеш покушати да не реагујеш неколико секунди кад ти кажем? Можемо ли да поразговарамо о томе пре него што реагујеш? Можеш ли ми то обећати?"

К. Р. #48 08-97

АПЛТОН, ВИСКОНСИН

„На трећем састанку их позовем у свој стан. Важно је да се то разуме, јер да би и дошло до трећег састанка, мора да постоји нека врста опипљиве наклоности међу нама, нешто на основу чега ћу осетити да ће пристати. Можда *īrisīāīī* [савија дигнуте прсте да означи наводнике] није најсрећнији израз за то. Мислим, можда, [савија дигнуте прсте да означи наводнике] *īīrāīī*. Односно прикључити ми се у договору и проистеклој активности.“

П.

„Нити могу да објасним како осетим ту тајанствену наклоност. Тај осећај да нека својевољност да се пристане неће бити доведена у питање. Једном ми је неко причао за неко занимање у Аустралији [савија дигнуте прсте] *одређивање йола йилића, у...*“

П.

„Пратите ме сад пажљиво. Одређивање пола пилића. Пошто квочке имају далеко већу комерцијалну вредност од мужјака, певаца, петлова, наводно је од виталног значаја одредити пол тек излеглог пилета. Да би се знало да ли уложити средства на његов одгој или не, разумете. Петао је готово безвредан, наводно, на отвореном тржишту. Полне особине тек излеглих пилића, међутим, потпуно су скривене унутра, те је немогуће голим оком одредити да ли је дато пиле квочка или петао. Тако ми је речено, у сваком случају. Професионални одређивач пола пилића, међутим, свеједно може да види. Пол. Може да прегледа легло тек изашлих пилића, да проучи једно по једно погледом, и да каже живинару које пилиће да задржи, а који су петлови. Петлове треба смакнути. 'Квочка, квочка, петао, петао, квочка', и тако даље. Тако је наводно у Аустралији. Та професија. И готово увек су у праву. Не греше. Перад која је предодређена за квочке заправо израсте у квочке и исплати живинару инвестицију. Одређивач пола, међутим, не може да објасни како зна. Пол. Често је наводно то мушко занимање по очевој линији, с оца на сина. Аустралија, Нови Зеланд. Он узме тек излегло пиле, младог петла рецимо, и ви га питате откуд зна да је петао, а професионалац у одређивању пола пилића наводно ће слећи раменима и рећи: 'Мени изгледа као петао.' Несумњиво додавши 'друшкане', скоро исто као што бисмо ви или ја додали 'пријатељу мој' или 'господине'.“

П...

„Ово је најприкладнија аналогија коју могу да наведем да бих то објаснио. Неко тајанствено шесто чуло, можда. Није да сам у праву у сто посто случајева. Али изненадили бисте се. На отоману смо, нешто пијемо, уживамо у музици, лаган разговор. То је већ трећи састанак, касно је увече, након вечере или можда филма или кратког плеса. Ја стварно веома волим да плешем. Не седимо близу једно другог на отоману. Обично сам ја на једном крају, а она на другом. Иако је то отоман од само метар и по. Није страшно дуг комад намештаја. Суштина је, међутим, да нисмо у положају који

наговештава посебну блискост. Врло лежерно и тако даље. Много сложеног говора тела има и било је током претходних заједничких тренутака, у које нећу покушавати да залазим да вам не бих досађивао. И онда. Кад осетим да је прави тренутак – отоман, удобно је, пиће, можда свира Лигети са стуба – кажем, без икаквог јасног контекста или увода на који би се могло указати као такав: 'Да ли би хтела да те вежем?' Тих седам речи. Само то. Неке ме сместа одбију. Али таквих је мали проценат. Веома мали. Можда запањујуће мали. Знам да ли ће се то десити истог тренутка кад поставим питање. Скоро увек могу да проценим. Опет, не могу баш да објасним како. Увек буде тренутак потпуне тишине, тешке. Свесни сте, наравно, да социјалне тишине имају разнолике текстуре, а те текстуре саопштавају много тога. До те тишине ће доћи било да ме одбију или не, било да сам погрешно проценио да ли је [савија дигнуте прсте да означи наводнике] *квочка* или не. Њена тишина, и тежина исте – савршено природна реакција на такву промену у текстури дотад лежерне конверзације. И ту изненада до врхунца долазе све романтичне напетости и мигови и говор тела с прва три састанка. Почетни или рани састанци су незамисливо бременити с психолошког становишта. Тога сте несумњиво свесни. Било какав ритуал удварања, игра међусобног процењивања, одмеравања. Увек, након тога, уследи та осмотактна тишина. Морају да пусте да питање [савијање прстију] *лејне*. То је био израз моје мајке, узгред. Да то и то [савијање прстију] *лејне*, а хоће се да је то готово савршен опис онога што се одигра.“

П.

„Жива и здрава. Живи с мојом сестром и њеним мужем и њихово двоје мале деце. Врло жива – будите уверени да се не заносим да мали проценат оних које ме одбију има икакве везе с мојим неоодољивим заводништвом. Тако не функционише једна оваква активност. У ствари, то је разлог зашто предлажем такву могућност на тако дрзак и наводно бестидан начин. Суздржавам се од било каквог покушаја да шармирам или нешто ублажавам. Јер знам, врло добро, да њихов одговор на тај предлог зависи од њихових унутрашњих чинилаца. Неке ће желети да се играју. Мало њих неће. Само се о томе ради. Једини прави [савијање прстију] *шаленаи* који признајем јесте способност да их оцинем, снимим, тако да док – толики да превагу на трећем састанку односе, ако ћете, [савијање прстију] *квочке*, а не [савијање прстију] *ејело-ви*. Не користим те птичје тропе као метафоре да бих окарактерисао субјекте већ да бих нагласио властиту нерашчланљиву способност да знам, интуитивно, већ на првом састанку, да ли су, ако ћете, [с. п.] *зреле* за тај предлог. Да их вежем. И тако и кажем. Не увијам нити покушавам да дам [продужено с. п.] *романтичнији* или *ејзоичнији* призвук од оног који јесте. Е сад, што се тиче одбијања. Одбијање је веома ретко непријатељско, веома ретко, и то само онда ако дати субјект заиста у ствари жели да се игра, али је у сукобу са самим собом или је емоционално неопремљен да прихвати ту жељу и стога мора да користи непријатељство према предлогу као средство којим себе уверава да таква жеља или склоност не постоји. То се понекад назива [с. п.] *кодирање аверзије*. Веома га је лако појмити и дешифровати, и као такво готово је немогуће примити то непријатељство лично. Ретки субјекти за које сам једноставно погрешно, с друге стране, често се забаве или су понекад радознали и стога љубо-

питљиви, али у сваком случају на крају једноставно одбију предлог на јасан и недвосмислен начин. То су петлови за које сам мислио да су квочке. Дешава се. Кад сам последњи пут рачунао, одбијале су ме у свега нешто више од петнаест посто случајева. На трећем састанку. Та цифра је заправо мало висока јер подразумева непријатељска, хистерична или увређена одбијања, која нису последица – бар по мом мишљењу – која нису последица моје погрешне процене [с. п.] *Ћеџла*.”

П.

„А опет, молим вас, имајте у виду да ја не поседујем нити се претварам да поседујем посебно знање о живини или професионалном управљању узгојем. Користим те метафоре само да бих дочарао очигледну неописивост моје интуиције у односу на потенцијалне играчице у [с. п.] *ири* коју предлажем. Нити их, молим вас такође имајте у виду, чак и дотакнем нити на било који други начин флертујем с њима пре трећег састанка. Нити се, на том трећем састанку, их салетим или им приђем на било који начин кад их суочим с предлогом. Предложим га отворено, али не и претећи са свог краја отомана дугог метар и по. Не набацујем им се на силу ни на који начин. Нисам ја никакав Лотарио. Знам у чему је ствар тог договора, а то није завођење, освајање, сношај или алголагнија. Ствар је у мојој жељи да симболично разрешим извесне унутрашње комплексе проистекле из мојих доста неуобичајених односа с мајком и сестром близнакињом у детињству. Не ради се о [с. п.] *саго-мазо* односу, нити сам ја [с. п.] *сагисџа*, нити ме занимају субјекти који желе да их други [с. п.] *ћовређују*. Моја сестра и ја смо двојачани близанци, узгред, па једва да и лично сад кад смо одрасли. Шта мене занима, кад изненада упитам, ничим изазван, да ли бих могао да их одведем у другу собу и вежем, може се описати, барем делимично, фразом из Марчезанијеве и Ван Слајкове теорије мазохистичког симболизма, као *ћредлајање ујовореној сценарија* [без с. п.]. Кључни чинилац у томе јесте да сам подједнако заинтересован за договор колико и за сценарио. Отуд отворена формалност, спој агресије и прикладности у мом предлогу. Одвели су је пошто је претрпела низ мањих, али не смртоносних шлогова, можданих проблема, и једноставно више није могла да се креће довољно добро да би живела сама. Није хтела чак ни да размисли о институционалној помоћи. Та могућност није чак ни постојала што се тиче ње. Моја сестра је, наравно, сместа прискочила у помоћ. Мама има своју собу док двоје сестрине деце морају сад да деле једну. Соба је на првом спрату да она не би морала да савладава степенице, које су стрме и без тепиха. Морам да вам кажем, тачно знам о чему се ту ради.”

П.

„Лако је знати, на том отоману, да ће се догодити. Да сам тачно проценио склоност. Лигети, чије је дело, несумњиво сте свесни, апстрактно готово до тачке атоналности, ствара идеалну атмосферу за предлагање уговореног сценарија. У преко осамдесет пет посто случајева субјект пристане. Нема никаквог [с. п.] *ћрабљиивој усхићења* због [с. п.] *ћодавања* субјекта јер уопште није реч о подавању. Уопште. Питам их шта мисле о томе да их вежем. Настаје тешка и крајње наелектрисана тишина, док се напетост скупља у ваздуху изнад отомана. У тој напетости лебди питање све док, *сotte on dit*, не [с. п.] *лејне*. Оне, у већини случајева, нагло промене положај на отоману тако да се као одједном исправе, [с. п.] *седну ћраво* и тако даље – то је несвестан гест

осмишљен да ода снагу и независност, да утврди да само оне имају моћ да одлуче како да одговоре на тај предлог. То потиче из несигурног страха да би нешто наводно слабо или поводљиво у њиховом карактеру могло навести мене да их посматрам као кандидаткиње за [продужено с. п.] *доминацију* или *везивање*. Психолошка динамика људи је фасцинантна – прва, несвесна брига субјекта јесте шта би то могло бити у њој да би могло подстаћи такав предлог, да би могло навести једног мушкарца да је тако нешто могуће. Рефлективно су забринуте, другим речима, за властиту представу. Готово да бисте морали да budete с нама у тој соби да бисте увидели ту веома, веома комплексну и фасцинантну динамику која прати ову наелектрисану тишину. Тачније речено, огољеним истицањем личне моћи, изненадно побољшање у држању тела у ствари преноси поруку о чистој жељи за предавањем. За прихватањем. За играњем. Другим речима, свако истицање [с. п.] *моћи* означава, у овом напетом контексту, квочку. У крајње стилизованом формализму [с. п.] *мазохистичке игре*, видите, ритуал је договорен и организован тако да је наводна неједнакост моћи, у ствари, потпуно опуномоћена и независна.

П.

„Хвала вам. То ми показује да сте стварно пажљиви. Да сте проциљива и изричита слушатељка. Није да сам то баш вешто срочио. За мене и вас би, на пример, кад бисмо отишли до мог стана и упустили се у неку уговорену активност која би подразумевала да вас вежем, права [с. п.] *игра* била у томе што би то било потпуно другачије него кад бих вас ја намамио код мене кући и кад бисте стигли, окомио се на вас и савладао вас и везао. У томе не би било никакве игре. Игра је у томе да се ви слободно и независно предате везивању. Сврха уговарачке природе мазохистичке или [с. п.] *везивне* игре – ја предложим, она прихвати, ја предложим нешто више, она прихвати – јесте да формализује структуру моћи. Да је ритуализује. Та [с. п.] *игра* јесте препуштање везивању, одрицање од моћи у корист другог, али [с. п.] *уговор* – та [с. п.] *игравила*, такорећи, игре – уговор обезбеђује да се свака абдикација моћи слободно изабере. Другим речима, тврдња да је особа довољно сигурна у свом концепту властите личне моћи да се ритуално одрекне те моћи у корист другог – у овом примеру, мене – који ће вам онда скинути панталоне и џемпер и доњи веш и везати вам зглобове руку и ногу за стубове свог старинског кревета сатенским каишевима. Ја, наравно, у сврху овог разговора, користим вас само као пример. Немојте да мислите да вам заправо предлажем било какву уговорну могућност. Једва вас и познајем. Да не помињемо количину контекста и објашњавања које вам овде пружам – ја не радим тако. [Смех.] Не, драга моја, немате чега да се бојите што се тиче мене.“

П.

„Ма наравно да сте. Моја рођена мајка је била, по свим мерилима, величанствена особа, али донекле, да кажемо, неуравнотеженог темперамента. Хировита и мушичава кад је реч о кућним и свакодневним обавезама. Хировита кад је реч о опхођењу, према двоје својих близанаца, нарочито мени. То ми је завештало извесне психолошке комплексе који се тичу моћи и, вероватно, поверења. Редовност пристајања је готово невероватна. Како се рамена дигну и свеукупно држање постане правилније, и глава је забачена, тако да она сад седи веома право и делује као да се

готово сасвим повлачи из конверзационог простора, и даље на отоману, али се повлачи што даље може унутар лимита тог простора. То наводно повлачење, премда с намером да пренесе шок и изненађење, те стога и да је она особа којој несумњиво никад не би чак ни пала на памет могућност да ће јој икад бити понуђено да дозволи неком да је веже, заправо означава дубоку подвојеност. Некакав [с. п.] *конфликт*. Под чим подразумевам да је се могућност, која је дотад постојала само интерно, потенцијално, апстрактно, као део субјектових несвесних фантазија или потиснутих жеља, сад наједном испољила у екстерној форми и дала тежину свести, постала [с. п.] *сћварна* као истинска могућност. Отуда фасцинантна иронија да говор тела чија је намера била да пренесе шок заправо и преноси шок, али знатно другачију врсту шока заправо. Наиме тај абреактивни шок потиснутих жеља које пробијају лимите и улећу у подсвест, али из екстерног извора, из конкретне друге особе која је и мушкарац и партнер у ритуалу парења и стога увек спремна за трансфер. Она фраза [с. п.] *да лејне* јесте стога далеко прикладнија него што бисте првобитно могли помислити. Тај пробој, наравно, захтева време само кад постоји [с. п.] *ошћор*. Или на пример, нема сумње да знате онај изанђали клише [с. п.] *не верујем рођеним ушима*. Размислите о његовом правом значењу.“

П...

„Моје лично искуство указује да тај клише не значи [продужено с. п.] *не моју да верујем да ова мојућносћ сад ѿосћоји у мојој свесћи*, већ пре нешто попут [продужено и све иритантније с. п.] *не моју да верујем да ова мојућносћ сад ѿошћиче из шћачке ексћерне у односу на моју свесћ*. То је иста она врста шока, задршка од неколико секунди због усвајања и обраде, која прати лоше вести или изненадну и необјашњиву издају од дотад поуздане особе од ауторитета и тако даље. Тај интервал шокиране тишине јесте онај током којег се поново исцртавају целе психолошке мапе, а током тог интервала сваки ће гест или афекат потекао од субјекта открити много више о њој него што би то учинио ма колико дуг баналан разговор или чак клинички оглед. Открити.“

П.

„Мислио сам на жену или девојку, не [с. п.] *субјекат per se*.“

П.

„Прави петлови, они ретки које сам погрешно проценио, направиће најкраће оне шокиране паузе. Осмехнуће се љубазно, или чак насмејати, и потом одбити понуду веома непосредним и изравним речима. Нема штете, сва јаја су на броју. [Смех.] Без намере да звучим двосмислено – [с. п.] *ѿеѿѿао, јаја*. Мапе интерне психологије тих субјеката имају обиље простора за могућност везивања и они га слободно разматрају и слободно одбијају. Једноставно их не занима. Мени то не представља проблем, кад откријем да сам побркао петла и квочку. Опет, не занима ме да присиљавам или мамим или убеђујем било коју преко њене воље. Свакако је нећу молити. Овде се не ради о томе. Ја знам о чему се ради. Те – и не ради се о сили. Те друге – дуга, тешка, изузетно напета пауза, шок у држању и понашању – било да пристану или се увреде, побесне, оне су праве квочки, играчице, то су оне које уопште нисам погрешно проценио. Док су им главе забачене – али поглед им је на мени, усредсређен, посматрају

ме, [с. п.] *зајлегане* и тако даље, са свим оним интензитетом који повезујемо с неким ко покушава да одлучи да ли може или не може да ти [с. п.] *верује*. То [с. п.] *верује* сад предочава мноштво различитих могућности – да ли их завитлаваш, да ли си озбиљан, да ли се правиш да их завитлаваш како би предупредио срамоту ако оне побесне или почну да се гнушају, или да ли си искрен, али је предлог апстрактан, као хипотетичко питање попут [с. п.] *Шта би урадила с милион долара?*, и намера му је да измами информацију о њиховој личности у могућем промишљању у погледу четвртог састанка. И тако редом и тако редом. Или пре да ли је то уопште озбиљан предлог. Чак и док – гледају те зато што покушавају да те прочитају. Да те процене, као што си ти њих наводно проценио, као што предлог наговештава. Зато ја то увек предлажем на отворен, неувијен начин, изостављајући довитљивост или сегве или припрему или колоратуру у изговарању уговорне могућности. Желим да им што боље пренесем да је предлог озбиљан и конкретан. Да ја отварам властиту свест њима и могућности одбијања или чак гнушања. Зато одговарам на њихов помни поглед тупим погледом и не говорим ништа да бих украсио или усложњавао или обојио или прекинуо обраду њихових властитих унутрашњих психичких реакција. Присиљавам их да признају себи да смо и ја и предлог смртно озбиљни.“

П...

„Али опет, молим вас, имајте у виду, ја свакако нисам агресиван нити претим у вези с тим. То подразумевам под [с. п.] *џујим џојлегом*. Не дајем тај предлог на језив или ласциван начин, нити имало делујем спремно или колебљиво или пометено. Или агресивно или претећи. То је кључно. Несумњиво сте свесни, из властитог искуства, да свачија природна несвесна реакција, кад нечији говор тела указује на повлачење или узмицање од вас, јесте да се аутоматски нагне напред, или према тој особи, како би се на неки начин надокнадио и сачувао првобитни просторни однос. Ја свесно избегавам тај рефлекс. То је изузетно битно. Не треба се нервозно врпољити или нагињати или облизивати или поправљати кравату док се чека да овакав предлог легне. Једном сам, на трећем састанку, схватио да ми један од оних иритантних изолованих треперавих мишића или грчева на темену повремено сева током вечери што је, на отоману, деловало као да подижем и спуштам обрву веома брзо и ласцивно, што је у психички напетом тренутку након изненадног предлога једноставно разбуцало целу ствар. А тај субјект ни у најлуђим сновима није био петао – била је то квочка или ја никад нисам ни видео квочку – но један ненамеран трзај обрве обезглавио је целу могућност, толико да је она, односно субјект, не само отишла у таквом магновењу сметеног гнушања да је заборавила торбу и не само да се никад није вратила по торбу, већ је одбила и да одговори на телефонске поруке којима сам је неколико пута позивао и једноставно јој нудио да јој вратим торбу на неком неутралном јавном месту. То разочарање свакако ми је утувило у главу значајну лекцију о томе колико заправо тај тренутак након предлога може бити деликатан период унутрашње обраде и картографије. Проблем моје мајке био је то што су према мени – њеном најстаријем детету, старијем близанцу, значајно – њени неговатељски нагони ишли до хировитих крајности, рекло би се, [с. п.] *џојлој* и *хладној*. Она је знала да у једном тренутку буде веома, веома, веома топла и матерински настројена, а да се онда у де-

лићу секунде наљути на мене због неке стварне или измишљене ситнице и потпуно опозове своју наклоност. Постала би хладна и одбојна, одбацивала би све покушаје малог мене да добијем одобравање и наклоност, а понекад би ме слала у моју собу и одбијала да ме пусти напоље неко строго одређено време док је моја сестра близнакиња настављала да ужива неограничену слободу кретања по кући и такође настављала да прима топлоту и материнску наклоност. Потом, кад би се строги период затвора завршио – хоћу да кажем истог момента кад би се моја [с. п.] *казна* окончала – мама би отворила врата и нежно ме загрлила и отрла ми сузе својим рукавом и тврдила како је све опроштено, да је све опет у реду. Тај талас смиривања и неговања би ме поново завео да јој [с. п.] *верујем* и да јој се дивим и пренео емоционалну моћ њој, чинећи мене поново подложним краху кад год би она опет изабрала да буде хладна и погледа ме као да сам ја нека врста лабораторијског узорка који никад пре није проучила. Тај циклус се изнова одигравао током наших односа у детињству, бојим се.“

П.

„Да, потцртан чињеницом да је она по занимању била професионална медицинска радница, радила је као психијатар на одређеним случајевима и спроводила тестове и дијагностичке вежбе у санаторијуму у оближњем граду. Каријера коју је изнова започела истог тренутка кад смо сестра и ја постали део школског система тек што смо проходили. Имамо моје мајке готово сасвим влада мојим психолошким животом, свестан сам тога, и стално ме изнова присиљава да предлажем и договарам уговорене ритуале где се моћ слободно даје и узима и покорност ритуализује и контрола препушта и потом враћа према мом слободном нахођењу. [Смех.] Субјектовом, пре. Нахођењу. Управо због мајчиног наслеђа, такође, ја јасно знам шта моје занимање за пажљиву процену субјекта и изненадан предлог треће вечери да ми она дозволи да је спутам сатенским конопима јесте, из чега произилази, потиче. Добар део иритантног, педантног жаргона који користим да опишем ритуале потиче од моје мајке, која нам је, далеко више него наш пријатни али инхибирани и донекле кастрирани отац, обликовала говор и понашање кад смо били деца. Моја сестра и ја. Мајка је имала титулу *масџеранџикиње клиничкој социјалној рага* [продужено с. п.], једну од првих додељених дијагностичару на северу Средњег запада. Моја сестра је домаћица и мајка и не стреми ничему више, бар не свесно. На пример, [с. п.] *оџоман* је мамин термин и за софу и за двоседе у нашој дневној соби. Моја софа у стану има наслон и рукохвате и технички је, наравно, софа или кауч, али изгледа да ја несвесно инсистирам на томе да је зовем отоман. То је нека несвесна навика коју изгледа не могу да модификујем. Заправо сам престао и да покушавам. Неке комплексе је боље прихватити и једноставно им се предати него се борити против тог имага пуком снагом воље. Још рано је мама – која је, наравно, најзад, свесни сте тога, особа чија је професија подразумевала да људе држи затвореним и да их испитује и тестира и ломи и обликује према вољи онога што су државне власти прописивале као ментално здравље – мени лично сломила вољу прилично безнадежно. Ја сам то прихватио и помирио се с тим и изградио комплексне структуре у којима ћу се симболично суочити с тим и прихватити ту чињеницу. О томе се ту ради. Ни муж моје сестре ни мој

отац никад нису имали никакве везе са живином. Мој отац је, до можданог удара, био нижи службеник у области осигурања. Мада се, наравно, термин [с. п.] *џиле* често користио у нашој подврсти – међу децом с којом сам се играо и изводио различите примитивне ритуале социјализовања – да опише слабашну, страшљиву особу, особу чија се воља може лако обликовати према потребама других. Несвесно, ја можда употребљавам живинарске метафоре да опишем уговорне ритуале као симболичан начин наметања властите воље онима који, парадоксално, независно пристају да се покоре. Уз мало каквих других фанфара одлазимо у другу собу, до кревета. Ја сам веома узбуђен. Понашање ми је сад другачије, донекле, моје држање је више наређивачко, ауторитативније. Али није језиво или претеће. Неки субјекти признају да га доживљавају као [с. п.] *најасничко*, али уверавам вас никакво напастовање ми није намера. У том трену се преноси извесна ауторитативна команда заснована једино на уговореном искуству док ја обавештавам субјект да ћу је [с. п.] *ујуџиџи*. Ја одајем врсту стручности која би могла, признајем, неке извесног психолошког склопа, деловати напаснички. Готово све сем најокорелијих кокошки почињу да ме питају шта желим да оне раде. Ја, с друге стране, веома свесно изостављам реч [с. п.] *желеџи* и њене аналогije из својих упутстава. Нисам заинтересован да изражавам жеље или питам или молим или убеђујем, обавештавам их. Не ради се о томе. Сад смо у мојој спаваћој соби, малој, којом доминира огромни едвардијански кревет с четири стуба и застором. Сам кревет, који изгледа големо и тобоже чврсто, може да упућује на извесну нападност, сасвим могуће, у погледу уговора у који смо се упустили. Увек то срочим као [нема с. п.]: *Ово ћеш урадиџи. Урадићеш џо и џо*, и тако даље и тако редом. Кажем има како да стану и кад да се окрену и како да ме погледају. Делови одеће се морају скинути по извесном и веома одређеном редоследу.“

П.

„Да, али редослед је мање важан него чињеница да редослед *јосџоји*, и да се оне повинују. Доњи веш је увек последњи. Изузетно сам, али неуобичајено узбуђен. Прек сам и заповедам, али не напаснички. Није то бесмислица. Неке изгледају нервозно, неке глуме да изгледају нервозно. Неколико њих преврне очима или се мало реско нашале да би саме себе увериле да се само [с. п.] *иџрају*. Морају да сложе своју одећу и ставе је удно кревета и да се опруже на леђа и збришу све трагове афекта или било каквог израза на лицу док се ја скидам.“

П.

„Понекад, понекад не. Узбуђење је велико, али не нарочито гениталног типа. Ја се скидам лежерно. Ни церемонијално ни ужурбано. Одишем заповедништвом. Тек понека од страха прекине у овом делу, али таквих је веома, веома мало. Оне које желе да наставе, наставе. Спутаност је веома апстрактна. Каишеви су од црног сатена, наручени поштом. Изненадили бисте се. Док пристају на сваки захтев, команду, ја изговарам кратке фразе позитивне потпоре, попут, примера ради: *Лејо* и *Свака часџи, девојко*. Говорим им да су чворови *омчице* и да ће се саме затегнути ако се отимају или опиру. У ствари нису. У ствари не постоји такав чвор. Кључни тренутак се одиграва кад оне леже голе преда мном, чврсто везаних руку и ногу за четири стуба на кревету. Оне не знају да су ти стубови само декоративни и да нису нимало чврсти и

да их несумњиво могу поломити одлучним покушајем да се ослободе. Ја кажем: *Саг си њошћуно у мојим рукама*. Сетите се да је она гола и везана за стубове на кревету, раскречена. Ја стојим наг у дну кревета. Потом свесно мењам израз лица и питам: *Је ли ње сћрах?* У зависности од њиховог држања, понекад то променим у *Зар ње није сћрах?* То је кључни тренутак. То је тренутак истине. Цео ритуал – вероватно је боље рећи *церемонија*, призива више тога јер ми – наравно цела ствар од предлога надаље јесте у церемонији – а врхунац је одговор субјекта на то изазивање. На *Је ли ње сћрах?* Потребна је двострука спознаја. Она мора схватити да је потпуно у мојим рукама у том тренутку. И мора такође да каже да ми верује. Мора да спозна да се не боји да ћу је издати или злоупотребити моћ која ми је предата. Узбуђење је на апсолутном врхунцу током те размене и достиже продужен климакс који траје тачно онолико колико је мени потребно да извучем та уверења из ње.“

П.

„Молим?“

П.

„Већ сам вам рекао. Плачем. Управо тад заплачем. Јесте ли ви уопште обраћали пажњу, тако заваљени? Легнем поред њих и плачем и објашњавам им психолошке корене те игре и потребе које ми она задовољава. Отварам највеће дубине своје душе и тражим саосећање. Ретки су субјекти који нису дубоко, дубоко дирнути. Теше ме што боље могу, спутане везовима које сам сâм наместио.“

П.

„Зависи да ли се заврши стварним сношајем. То се не може предвидети. То се једноставно не може одредити.“

П...

„Понекад човек мора да игра како је расположен.“

К. Р. #51 11-97

ФОРТ ДОЦ, АЈОВА

„Увек помислим: ‘Шта ако не будем могао?’ Онда увек помислим: ‘Шта сереш, па не размишљај о томе.’ Јер зато што размишљаш о томе, оно се и деси. Није да се тако често дешавало. Али уплашим се због тога. Сви се уплаше. Ко год каже да се не уплаши, лапрда. Увек се плаше да би се могло догодити. Онда увек помислим: ‘Уопште не бих бринуо да она није ту.’ Онда попиздим. Као да мислим да она нешто очекује. Да не лежи ту и не очекује и размишља и, као, процењује, то ми не би ни пало на памет. Онда сам у фазону: ‘Добро, курво, сама си то тражила.’ Онда све добро прође.“

К. Р. #19 10-96

ЊУПОРТ, ОРЕГОН

„Зашто? Зашто. Па не само зато што си лепа. Иако јеси. Већ зато што си тако страшно *ѡамеѡна*. Ето. Баш зато. Лепих има кô плевe, али не – мислим, пази, заиста па-

метни људи су ретки. Ма ког пола. То знаш. Што се мене тиче, твоја памет је важнија од свега.“

П.

„Ха! Могуће, претпостављам, из твоје тачке гледишта. Претпостављам да би могло. Само размисли мало: да ли би та могућност уопште *имала на ум* девојци која није тако страшно паметна? Да ли би нека глупава уопште имала чиме да посумња у то?“

П.

„Онда си ти на неки начин доказала моју тезу. Онда можеш да верујеш да је то моје мишљење и да га не одбацујеш као неко навлачење. Је л’ тако?“

П...

„Онда оди ‘вамо.“

К. Р. #46 07-97

НАТЛИ, ЊУ ЏЕРЗИ

„Само сам – или сетите се холокауста. Је ли холокауст био добра ствар? Никако. Да ли неко мисли да је добро што се десило? Никако. Али јесте ли икад читали Виктора Франкла? *Зашто с ње нис ње убили* Виктора Франкла? Сјајна, сјајна књига. Франкл је био у логору за време холокауста и књига је плод тог искуства, писао је о свом искуству на Мрачној страни људске природе и очувању људског идентитета суоченог с логорским унижавањем и насиљем и преживљавањем потпуног разарања његовог идентитета. Заиста сјајна књига и сад размислите, да није било холокауста, не би било ни *Зашто с ње нис ње убили*.“

П.

„Само сам хтео да кажем да морате бити пажљиви кад заузимате исхитрен став према насиљу и унижавању и кад је реч о женама. Исхитрен став према *било чему* је потпуно погрешан, то хоћу да кажем. Али кажем, нарочито кад је реч о женама, где се надовезује на ону веома ограничену и снисходљиву тврдњу која каже да су оне слабе и крхке и да се лако могу уништити. Као, морамо их умотавати у памук и штитити више него икога другог. То је исхитрено и снисходљиво. Говорим о достојанству и поштовању, а не опхођењу према њима као да су крхке луткице или шта ти ја знам. Сваког неко некад повреди и напаствује и сломи, зашто су жене тако посебне?“

П.

„Само хоћу да кажем ко смо ми да кажемо да инцест или злостављање или напаствовање или шта ти ја знам или било шта слично не могу дугорочно да имају своје позитивне стране за једно људско биће. Није да је то нужно тачно сваки пут, али ко смо ми да кажемо да *никад* није тако, исхитрено? Није да би ико требало да буде силован или злостављан, није да то није крајње ужасно и негативно и погрешно док се дешава, несумњиво. Нико то никад није рекао. Али тако је док се дешава. Силовање или напаствовање или инцест или злостављање, док се дешавају. Шта после? Шта после неког времена, шта онда са широм сликом начина на који се њен ум суочава с оним што јој се десило, на који се прилагођава да се суочи с тим, с тим како то што се десило постаје део њене личности? Само хоћу да кажем, није немогуће да има слу-

чајева где те може издићи. Направити од тебе неког већег него икад пре. Потпуније људско биће. Као Виктор Франкл. Или оно кад кажу како те ојача све што те не убије. Мислиш да ко год је то рекао да је био *за* то да се нека жена силује? Никако. Само није био исхитрен.“

П...

„Не кажем да не постоји нешто што се зове жртва. Само хоћу да кажем да смо склони да понекад будемо ускогрудни у погледу безброј различитих ствари које убрајамо у оно што некога чини онаквим какав је. Кажем да постајемо тако исхитрени и снисходљиви у погледу права и савршене праведности и заштите људи да не застајемо да се сетимо да нико није *само* жртва и ништа није *само* негативно и *само* неправедно – готово ништа није тако. Само – како је могуће да чак и најгоре ствари које ти се могу десити могу на крају да буду позитивни фактори у погледу тога ко си ти. Шта си ти, то да си потпуно људско биће уместо само – замисли да те неколико особа силује и унизи и пребије скоро на смрт, на пример. Нико неће рећи да је то добро, не кажем то, нико неће рећи да ти болесни смрадови који су то урадили не треба да иду у затвор. Нико не сугерише да је она уживала док се то дешавало или да се то требало десити. Али хајде сад да те две ствари погледамо разумно. Прва је, након свега она зна нешто о себи што није знала пре.“

П.

„Она зна да јој се сад далеко најужаснија и понижавајућа ствар коју је икад могла да замисли да ће јој се догодити заправо догодила. И да је преживела. Још је ту. Не кажем да је одушевљена, не кажем да је одушевљена због тога или да је у сјајном стању или да се шутира у дупе од среће што се то догодило, али она је још ту, и она то зна, и она сад нешто зна. Мислим заиста *зна*. Њена представа о себи и шта може да прегура и преживи сад је шира. Увећана, већа, дубља. Јача је него што је икад дубоко у себи мислила, и сад то зна, зна да је јака на неки сасвим другачији начин од оног кад то знаш само зато што су ти твоји то рекли или зато што вас је неки говорник на школском скупу све натерао да непрестано понављате да сте Неко и Нешто и да сте Јаки. Само кажем да она није иста и како неке ствари у којима није иста – као, ако се још боји да у поноћ оде до аута у јавној гаражи или шта ја знам, да је неколико њих заскочи и силује, сад се тога боји на другачији начин. Није да она жели да се то икад више догоди, то групно силовање, никако. Али сад зна да је то неће убити, може да га преживи, то је неће збрисати с лица земље или направити од ње неку, као, полу-особу.“

П...

„И плус што она сад зна више о људској природи и патњи и ужасу и понижењу. Мислим, сви ћемо ми признати да су патња и страх део живота и постојања или ћемо бар неким празним речима истаћи да нам је она позната, људска природа. Али она сад заиста *зна*. Не кажем да је одушевљена због тога. Али замисли колико је сад само већи њен поглед на свет, колико је сад свеобухватнија и дубља шира слика у њеном уму. Она може да разуме патњу на потпуно другачији начин. Она је сад више од оног што је била. То кажем. Више је људско биће. Сад кад зна нешто што ти не знаш.“

П.

„То је исхитрена реакција, о томе ја причам, саслушаш све што кажем и саслушаш и провучеш кроз филтер властитог суженог погледа на свет и кажеш да ја кажем: А значи, ти типови који су је силовали учинили су јој *услугу*. Јер ја то не кажем. Не кажем да је то добро или исправно или да је требало да се догоди или да она није потпуно сјобана због тога и растурена или да је то икад требало да се догоди. У сваком датом случају групног силовања или напастовања или шта ја знам чега неке жене, кад бих ја био тамо и имао моћ да кажем: Само напред или Стани, ја бих рекао стани. Али не могу. Нико не може. Крајње ужасне ствари се дешавају. Постојање и живот ломе људе на разне ужасне јебене начине све време. Веруј ми, знам, десило ми се.“

П.

„И имам осећај да је то права разлика. Између мене и тебе овде. Јер овде се заправо не ради о политици или феминизму или шта ти ја знам. Теби су ово све идеје, ти мислиш да причамо о идејама. Теби се није десило. Не кажем да ти се није никад ништа лоше догодило, не изгледаш лоше и кладим се да је било понижавања или шта ја знам чега што те је снашло у животу. Не кажем то. Али причамо о крајњем насиљу и патњи и ужасу попут холокауста, какво је у Франкловој књизи *Зашто се нисте убили*. Правој Мрачној страни. И душо, могу ти рећи само кад те погледам да ти никад. Не би чак ни носила то што сад носиш, веруј ми.“

П.

„Да ти можда признаш да верујеш јесте добро људско постојање је пуно ужасне одвратне патње и да можеш преживети готово све или шта ја знам. Чак и ако стварно у то верујеш. Ти верујеш, али шта ако ја кажем: Ја не само да верујем, ја *знам*? Да ли то прави неку разлику у оном што говорим? Шта ако ти кажем да је моја рођена жена била жртва групног силовања? Ниси више тако самоуверена је ли. Шта кад бих ти испричао причицу о шеснаестогодишњој девојчици која је отишла на погрешну журку с погрешним типом и његовим ортацима и завршила тако што – урадили су јој готово све што четири типа могу да ураде кад је реч о напастовању. Шест недеља у болници. Шта кад бих ти рекао да још мора да иде на дијализу два пута недељно, да су је толико средили?“

П.

„Шта кад бих ти рекао да никад није рекла да је то било чим тражила или уживала у томе или да ужива зато што им само пола бубрега и да кад би могла да се врати уназад и некако све заустави, да би то урадила, али да је питаш да ли може да уђе у своју главу и заборави или као избрише из сећања касету на којој је то забележено, шта мислиш да би рекла? Јеси ли толико сигурна да знаш шта би рекла? Да жели да никад више не мора да, оно као, компонује свој ум да се суочи с тим што јој се догодило или да одједном сазна да те свет може сломити баш: *џако*. Да зна да друго људско биће, ти типови, може да те гледа како лежиш и потпуно те на најдубљем нивоу поима као ствар, не особу већ ствар, лутку за јебање или боксерску врећу или рупу, само као лутку у коју треба стрпати флашу цек денијелса толико дубоко да ти пробије бубреге – кад би рекла после тога, иако је то што се догодило било потпуно негативно, да сад бар разуме да је могуће, људи то могу.“

П.

„Да те посматрају као ствар, да могу да могу да те посматрају као ствар. Знаш ли ти шта то значи? То ужасно, ми знамо колико је то ужасно као идеја, и да је погрешно, и мислимо да знамо све о људским правима и људском достојанству и колико је ужасно кад се неке одузме људскост тако ми то зовемо људскост, али да се то *goiogi* теби, разумеш, и онда стварно *знаш*. Е сад то више није само идеја или повод да реагујеш исхитрено. Нека ти се догоди и стварно ћеш окусити Мрачну страну. Не само *ugeju* мрака, већ истинску Мрачну страну. И сад знаш њену снагу. Свеукупну снагу. Јер ако стварно можеш да посматраш некога само као ствар, онда можеш да му урадиш било шта, ништа се више не броји, ни људскост ни достојанство ни права ни поштење – ништа се више не броји. Само – шта кад би она рекла да је то као брза скупа кратка посета једној страни људске природе о којој сви говоре као да је познају, али заправо не могу ни да је замисле, не заправо, не сем ако ниси била тамо. Значи ако све то што јесте јесте њен начин да види да се свет *iproширио*, шта кад бих то рекао? Шта би ти рекла? И себе, како разуме себе. Да сад разуме да могу да је разумеју као ствар. Видиш колико би тога то променило – срушило, колико тога би се срушило? О себи, ти, шта си говорила да мислиш о себи као себи? Све би се то срушило. Шта би онда остало? Можеш ли уопште да замислиш, шта мислиш? Као што Виктор Франкл каже у својој књизи да је у најгорем тренутку у логору у холокаусту, кад ти одузму слободу, и приватност и достојанство зато што си го у претрпаном логору и мораш да одеш у тоалет пред свима јер приватност као таква више не постоји, и жена ти је мртва и деца ти помрла од глади док си ти морао да их гледаш и ниси имао никакву храну или огрев или ћебад и опходе се према вама као према пацовима јер ви њима заправо и јесте заправо пацови не људска бића, и прозивају вас и одводе и муче, као то је научна тортура да би они могли да ти покажу да могу да ти одузму и тело, да твоје тело више није твоје већ је непријатељ оно је ствар коју они користе да те муче јер њима је то само предмет и они спроводе лабораторијске експерименте на њему, није чак ни садизам они се не понашају као садисти јер они не мисле да муче људско биће – да се кад све што има неке везе с оним ти које ти мислиш да ти јеси руши и кад је само остало једино: шта, шта је остало, је ли ишта остало? Још си жива и то што је остало си ти? Шта је то? Шта значи то *iii* сад? Знаш, сад креће забава, сад кад откриваш шта ти *jecu* самом себи. Што већина људи с достојанством и људскошћу и правима и свим тим никад и не сазнају. Шта је могуће. Да ништа није свето по аутоматизму. О томе Франкл прича. Да се кроз патње и ужасе и Мрачну страну отвара оно што је већ остало, и онда после тога *знаш*.“

П.

„Шта кад бих ти рекао да је она казала да нису напаствовање или ужас или бол нити ишта од тога, да није – да је највећи део, после свега, покушаја да као рекомпо-нује ум око тог догађаја, да уклопи то што се догодило у себе као део света, да је најгори део најтежи део тога било што сад зна да и она може да мисли о *себи* на исти начин ако пожели? Као о ствари. Да је сасвим могуће мислити о себи не као о себи или чак као особи већ само као о ствари, као што је то било могуће и за четворицу типова. И како је лако и моћно било то учинити, то помислити, чак и док је напаствовање трајало, једноставно се одвојити од себе и одлебдети до плафона и одатле гле-

дати како све постаје још горе и још горе ствари јој се дешавају, а то, та ствар, то си ти и то не значи ништа, не постоји ништа што само по аутоматизму *значи*, и то је веома велика слобода и моћ на много начина, сад кад се ништа више не броји и све је одузето и можеш да радиш било шта било коме или чак самом себи ако желиш јер кога је брига јер какве везе има јер шта си заправо ти само та ствар у коју трпају боцу од џек денијелса, и кога је брига ако је то боца какве везе има и да ли је курац или песница или водоинсталатерска алатка или овај штап овде – како би било кад би могла бити оваква? Мислиш да се то може замислити? Мислиш да можеш, али не можеш. Али шта кад бих рекао да она сад може? Шта кад бих ти рекао да она може јер се њој то догодило и њој је сасвим јасно да је могуће бити само ствар али баш као што Виктор Франкл да сваког минута отад из минута у минут ако желиш можеш да *бираш* да будеш нешто више ако желиш, можеш да *изабереш* да будеш људско биће и да то нешто *значи*? Шта би онда рекла?”

П.

„Миран сам, не брини за мене. То је као оно Франклово о учењу, није по аутоматизму, да је питање избора да се буде људско биће са светим правима уместо ствар или пацов и већина људи је толико уображена и исхитрена и хода унаоколо у сну да чак и не зна да је то нешто што заправо мораш да изабереш за себе да само има значење кад се сви реквизити и сценографије које ти дозвољавају да се уображено крећеш под претпоставком да ти ниси ствар поруше и поломе јер наједном те сад свет поима као ствар, сви други мисле да си пацов или ствар и сад је на теби, ти си једини који може да одлучи да ли си нешто више. Шта кад бих ти рекао да нисам чак ни ожењен? Шта онда? Онда забава почиње, веруј ми душо, кад веруј ми сваку која никад није доживела да јој се истински напад и напаствовање догоде тамо где све са чим је мислила да се по аутоматизму родила што јој уображено омогућава да се шета унаоколо с претпоставком да је по аутоматизму нешто више него ствар разголите и пресамите и гурну јој боцу од џек денијелса и стрпају ти је до краја у дупе четири пијана типа којима су твоја патња и напаствовање само вид забаве, начин да убију два сата, ништа посебно, нико од њих се вероватно и не сећа, да нико коме се тако нешто никад није заиста догодило никад нема такву *ширину* после, да увек у дубини душе зна да је то увек избор, да ти сама себе ствараш из секунда у секунд сваког секунда одсад па надаље, да си ти једина особа која мисли да си ти чак особа сваког секунда и да можеш да престанеш кад хоћеш и кад год хоћеш да се вратиш на то да си само ствар која једе јебе сере покушава да спава иде на дијализу и којој четири типа која те хитро ударе у јаја да се пресавијеш гурају четвртасту боцу у дупе толико дубоко да се она поломи да их ниси чак ни знао нити икад пре видео и никад ниси урадио ништа ништа што би имало смисла да њима има смисла да те набију коленом или те силују нити си икад тражио такву врсту крајњег понижења. Који ти чак ни име не знају, који ти то раде и чак ти ни име не знају, ти чак ни немаш име. Ти немаш име по аутоматизму, није то нешто што тек тако имаш, знаш. Да успеш да схватиш да мораш да изабереш чак и да имаш име или да будеш нешто више од машине програмиране за различите реакције кад ти раде различите ствари кад мисле на себе и како да убију време док им не досади и да од тебе зависи сваки секунд после и шта кад

бих ти рекао да се то догодило мени? Да ли би било неке разлике? Теби која си пуна исхитрених ставова о својим представама жртве? Да ли то мора да буде жена? Ти мислиш, можда ти мислиш да ти је лакше да замислиш ако је жена јер њени спољни реквизити личе више на твоје па је лакше видети њу као људско биће које напаствују па ако је то неко с курцем без сиса онда ти не би било једнако стварно? Као кад Јевреји не би преживели холокауст већ само ја да преживим холокауст? Шта мислиш кога би тад било брига? Мислиш да је неког било брига за Виктора Франкла или да се неко дивио његовој људскости док им није дао *Зашто с'је нис'је убили?* Не кажем да се то догодило мени или њему или мојој жени или чак и да се догодило али шта ако јесте? Шта кад бих ја то урадио теби? Управо овде? Силовало те флашом? Мислиш да би било неке разлике? Зашто? Шта си ти? Откуд знаш? Ни курца ни ти не знаш.“